

דוד אבידן, משורר (1995-1934)

לבין שפת הדיבור ויצר מילים חדשות, לא פעם על-ידי צירוף של שתי מילים למילה אחת. על מצבתו חקוק שירו הקצר "אדמלה" (המילים אדם, מלה, שצורפו יחד).

הַמְלָה שְׁהֵייתִי,
הַמְלָה שְׁאֵהֵיָהּ,
הַמְלָה שְׁהֵייתִי,
לְפָנַי לְדָתִי,
הַמְלָה שְׁאֵהֵיָהּ,
אַתְרֵי מוֹתִי,
הַמְלָה שְׁהֵייתִהּ בִּי,
הַמְלָה שְׁאֵתִי"

"משוררים חייבים לתרגל עברית עתידנית", אמר, "ולהחליף ציוד לשוני במהירות ובתדירות". הוא ראה את עצמו איש המאה השלושים, בן אלמוות. "אני בא מהעתיד", נהג לומר, "אני זוכר קדימה והאפשרויות הנובעות מן העתיד הן שמכתיבות לי את ההווה". הוא היה קורא נלהב של ספרות מדע בדיוני ושיריו גדושים ברעיונות הלקוחים ממחזות ספרותיים אלה.

נולד בתל-אביב. למד בגימנסיה "שלווה" ובאוניברסיטה העברית בירושלים. ספר שיריו הראשון, "ברזים ערופי שפתיים", יצא לאור ב-1954. פרסם כעשרים ספרי שירה. אבידן נהג להגדיר את עצמו כמשורר, צייר, איש קולנוע, פובליציסט ומחזאי ישראלי, אך בעיקר ייזכר כמשורר, מן היוצרים הבולטים בשירת "דור המדינה". כתב ותרגם מחזות (ברכט, צ'כוב), כתב סיפורים לילדים ומאמרים בנושאי תרבות וחברה, הציג תערוכות, ביים והפיק סרטים. הראה עניין רב בחידושי הטכנולוגיה ושילבם ביצירתו. ספרו "הפסיכיאטור האלקטרוני שלי", שפורסם ב-1974, כולל שמונה שיחות בינו לבין תוכנת מחשב, וספרו "תשדורות מלווין ריגול", שפורסם ב-1978, כולל הקלטות דיקטאפון-יד – אמצעי שהיה לציוד יצירתי צמוד שלו. בספרים אלו כתב אבידן על נושאים המעסיקים אותנו גם כיום – יחסים בין אדם למחשב ואינטליגנציה מלאכותית. ניסה לבטל את החיץ בין שפת השירה